

ogenj v železni pečki in razžaril železo, je zbral stari svoje ude čisto k peči. Čuka je zanetil z ognjem, spravil tedaj novodobni pakelc žveplenk v žep k sanjskim bukvam. Oprijela se ga je ginjenost, ker je storil ljudem z loterijo toliko dobrega, pa žanje za dobroto šepavi revji — črno nehvaležnost! Prav milo se mu je storilo, solze so mu zapolzele po obrazu — — — Popito vino je pritisnilo na rahločutnost srca, srce na vrelec solz — solze na pozabljenje vsega gorja, na spanec — — — Trampihl se je zleknil oblečen po klopi ob gašperju in zahrnjaval s polnim pakelcem žveplenk v žepu, katerega je obrnil proti žareči železni peči. — — —

Trije Kralji so bili na nedeljo. V ponedeljek ni bilo Trampihla po fari. Priki-mal je petek, raznašalca loterije od nikoder! V nedeljo so govorili pred cerkvijo moški in ženske, da je stari čarodej gotovo obolel prav nevarno in bi moral nekdo pogledati za njim.

Brezovljani so stopili po službi božji na hrib do bajte pogrešanega. Duri zapahnjene. Po kočuri vse mirno . . . Pritisku krepkih rok se je udal zapah. O-gledniki so videli na prvi pogled, kar je nagnalo za nekaj časa žalost vsem fara-

nom Sv. Miklavža. Na tleh pod klopjo pri gašperju je ležal Trampihl trd in grozno opečen po celem telesu.

Možje so se okorajžili, da so si ogledali bolj od daleč vzrok strašne smrti. Zveplenske so se bile užgale žrtvi v žepu v trdem spanju od preveč razbeljene peči. Žveplo je zanetilo sanjske bukvice, te hlače in stari Trampihl je moral biti cel v plamenih, predno se je prebudil in se začel valjati po tleh. Priletel je pri padcu z visoke klopi na glavo, ni mogel strgati naglo goreče obleke s telesa, izdahnul je vsled opeklin čisto — sam in ležal kot od vseh pozabljeni mrlič celi teden!

Žalovala je odkrito za ponesrečenim starim razpečevalcem loterijske sreče pri pogrebu cela župnija. Moški so pozabili na nadlogo s hlačami, vse je govorilo o blagopokojnem le najlepše.

Trampihlov pogreb in sedmino je plačala Nadribnica in mu okopavala ter kitila grob do poklica po večno terno.

S smtrjo in pogrebom Trampihla je bilo pokopano v naši župniji pehanje za loterijsko srečo, ambami in eno terno, ki je osrečila do smrti pohabljeno siroto — Roziko!

Franco Prevalnik: Rdeče pisanke.

»Jerčka, pisanko mi pripravi!«

Na cvetno nedeljo se je »lepi Tonč« že zgodaj šopiril s svojim velikanskim snopom pred cerkvijo in čakal na blagoslov. Kar usta so se mu režala, da so mu škrbine sklepetale:

»Hi-hi-hi! Ja-jaz t-t-tnop!« je kimal vsakemu, da ima »snop«. Zato je bil celo obrit, na prsih je imel veliko vejo rožmarina kakor kak ženin.

»Hi-hi-hi!«

»Lepi Tonč« je bil revež slabe pameti; že 40 let je služil pri Jazniku in se večno ženil; za vse ženske je mislil, da za njim norijo. Letos je njega zadela čast, da je nesel snop, ker je Jaznikov sin šel ravno prejšnji teden k vojaku v Kragujevac.

»Hi-hi-hi! Ja-jaz tudi t-tnop!«

»Ti tudi snop? Danes res »lepi Tonč« se mu je zasmeljal Fernetov Polda.

Po sejmišču je vse mrgolelo. Kakor v gozdu so štrleli snopje in bingljali s pisanimi trakovi. Veselo je žuborelo med ljudmi, vmes so se oglašali zvonovi. Pobožna dekleta so odhajala šele od prve maše.

»Dober dan, Malka!«

Dekle z okroglimi lici se mu je zasmeljal:

»O, Polda, saj ima Tonč večjega kakor ti!«

»Put-teljc t-t-tudil!« se je Tonč hihital in kazal svoj pušeljc.

»Meni ga boš pa ti dala«, je Polda zaprosil Malko. Malo je zardela in se prije-la za rdeči nagelj.

»Hm, kaj bo pa Jerčka rekla? — Na, pa da ne boš brez njega!«

Ej, Malka je bila majčkена in debelih lic; Poldana je pa le rada gledala . . .

»Meni Lizika dala«, mu je kazal Tonč svoj rožmarin, ko je Malka odšla.

»Lizika —«, je zatrjeval in se ji smejal, ko je ravno prihajala s starejšo sestro Jerčko iz cerkve.

»Vas družbenice dolgo držijo!« se je pošalil Polda.

»Vidva se pa menda bojita, da bi bila kako minuto prezgodnja v cerkvi«, se je odrezala Lizika. Jerčka se je nekam držala in ni bila nič kaj prijazna.

»Jerčka, pisanko mi pripravi!« je zaprosil Polda.

»Malka naj ti jo! — Pušeljc imaš tudi njen . . .«

Stisnila si je nagelj na prsih, da je še Poldana zaboletela, in z Liziko odhitela.

»Hi-hi-hi«, se je režal Tonč; Polda pa si je strgal Malkin pušeljc in ga vrgel na tla.

Polda se kuja; Jerčka tudi.

»Ves teden si že nasajen!« so se pojezili Fernači mati na sina. »Ali ti je post tako hud?«

Oče Fernet so na brani nekaj popravljali, Polda pa je za voglom nekaj zabijal.

»Ne razbijaj takol! Na veliki petek mora biti mir pri hiši!«

Fernači oča so strojili še po starem: na veliki petek so jedli samo opoldne, kadili pa ves dan niso nič, čeprav drugače niti ene ure niso mogli biti brez »fajfice«.

»Z Jerčko sta si navzkriž«, se je oglašila Micka od svinjakov.

»Kaj navzkriž!« je zabrundal Polda.

»Pusti Jerčko na miru! Saj smo zgovorjeni in te tedne boš že še počakal«, so rekli oče.

»Mar mi je zanjo!« je zagodrnjal Polda da ga nihče ni čul; saj si sam ni verjel.

Od fare je zabrnela »raglja« mesto opoldanskega zvona, za Uršljo goro so se podili deževni oblaki in zbežali na kranjsko stran.

»Da bi le za Veliko noč lepo bilo!«

»Micka! Lizika je prišla pote.«

»Dober dan, oče!« je pozdravila Jaznikova Lizka. »Po Micko sem prišla; uro imava pri božjem grobu.«

Po vigrednih poljih sta vihrali dekleti proti cerkvi.

»Ti Micka! Kaj pa Polda?«

»Kuja se. Ves teden je že tak.«

»Jerčka tudi! Kar v samostan hoče.«

Dekleti sta se prijeli za roki in kakor srni skakljali po bregu nizdol.

Jerčka je šla po ogenj!

Na krstnico dopoldne je capljal »lepi Tonč« s tlečo gobo mimo Jaznika. Vrtel jo je v okornih kolobarjih, da mu žegnani ogenj ne bi pošel.

»Ti bo prej zgorela, kot jo boš prinesel domov!«

Tonč se je kar režal in šepal po hribu gor. Na travniku nad Jaznikom je netil Polda velik kup suhljadi z blagoslovljenim ognjem, da je dim posvečal mlado zemljo. Tonč ga ni videl, ker je ravnokar zavil v bližnjo goščo, da nalomi vej.

Od farne cerkve so zapeli odvezani zvonovi s prelepim, novim glasom:

»Iz Rima so se povrnili!«

»No, Tonč —!« ga je klicala na pragu Jerčka. Tonč je še vedno vihtel gobo, da da mu ogenj ne bi ugasnil.

»Ježeš! Kje imaš gobo?«

»Lepi Tonč« je obstal in se začudil, ko je videl v roki dolgo žico, gobe pa nikjer; hotel je nekaj zajeceljati.

»Pojdi hitro k Fernatu in prinesi žegnanega ognja!« so rekli Jerčki. Tonč se je pomulil za hlev, Jerčka se pa ni mogla odločiti.

»Morda ga Lizka prinese!«

»Kdaj bo šele prišla iz cerkve! Le hitro pojdi!«

Jerčka je vzela lopatico in prav nič rada ni šla k Fernačim.

»Fernači ga imajo že na travniku. Kar tam ga vzemi!«

Veselo so brneli zvonovi in prvi topiči so pokali. Polda je začuden obstal v gošči, ko je zagledal Jerčko; prav v srcu so mu zacingljali farni zvonovi.

Jerčka si je naložila ognja; v tem je v gošči zahreščalo vejevje, da se je prestrašila in obstala. Ko je zagledala Poldana, bi bila najrajši v dir.

»Ognja sem ti vzela; Tonč —«, je plaho dejala.

»Kaj še nisi v samostanu?« ji je grenko oporekel Polda.

»Pa ti — z Malko!« je bruhnila iz sebe in bi se bila zajokala; Polda se je zasmeljal, da so čuli do Fernata.

»Glej ga! Ves teden je bil srborit maček!« so dejali Fernači mati. Gor na travniku pa se je smejala že tudi Jerčka, čeprav so ji cvetele še solze v očeh.

»Polda, mudi se mi!« se je spomnila; Poldanu se ni nič mudilo.

»Po pisanko moraš priti sam!«

Kakor ptičica je odhitela navzgor; tudi njej je srček cingljal in sladko drhtel: tk-tk-tk! Kakor rdeča pisanka je oila, ko je stopila pred mater.

»Kam pa si šla po ogenj, da te tako dolgo ni bilo?«

Zvečer so goreli kresovi po vseh hribih okrog; kakor dolge bisernice so bili ali kakor mežikajoči križi ali kakor vilinsko rajanje.